

ת"פ 57516/06/15 - מדינת ישראל נגד ירדנה איפרח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 57516-06-15 מדינת ישראל נ' איפרח(עציר) 14 פברואר 2016

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ירדנה איפרח (עציר)

הנאשמת

גזר-דין

רקע - כתב האישום המתוקן

1. הנאשמת הורשעה לפי הודאתה בעבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב לפי סעיף 413 וסייפא לחוק העונשין; גניבה מרכב לפי סעיף 413ד(א) לחוק העונשין; וכן פריצה לרכב לפי סעיף 413 ורישא לחוק.

כתב האישום המתוקן שבעובדותיו הודתה הנאשמת מחזיק שני אישומים. **בהתאם לעובדות האישום הראשון**, ביום 19.6.2015 בשעה 23:31 ברחוב נקדימון בירושלים התהלכה הנאשמת במקום יחד עם חבר בשם פרוספר אלביליה (להלן: החבר), התקרבה אל רכב מסוג שברולט, ובעוד החבר מתרחק מן הרכב פתחה את דלת הרכב, הביטה פנימה והתרחקה מן המקום. כדקה לאחר מכן חזרה הנאשמת לאותו רכב, פתחה את דלת הנהג, נכנסה עם חצי גוף לתוך הרכב וגנבה 5 צרורות מפתחות, פנקסי רישום ומשקפי שמש. בגין אישום זה, הורשעה הנאשמת לפי הודאתה בעבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב וגניבה מרכב. **בהתאם לעובדות האישום השני**, ביום 19.6.2015 בשעה 23:26 ברחוב נקדימון בירושלים עת התהלכה ברחוב נקדימון בירושלים עם אותו חבר, התקרבה הנאשמת אל רכב מסוג מרצדס, ובעוד החבר מתרחק מן הרכב, ניסתה הנאשמת לפתוח את דלת הרכב והתקדמה לעבר הרכב. בהמשך, חזרה הנאשמת לרכב, פתחה את הדלת שליד הנהג ונכנסה אל תוך הרכב. בגין אישום זה, הורשעה הנאשמת לפי הודאתה בעבירה של פריצה לרכב.

השתלשלות העניינים בהליך

2. הסדר הטיעון בין הצדדים לא כלל הסכמה עונשית אלא הוסכם כי הצדדים יטענו פתוח לעונש. במועד הצגת הסדר הטיעון לבית המשפט ומתן הכרעת דין על יסוד הודאת הנאשמת, עתרה הנאשמת להישלח לקהילה סגורה לצורך גמילה מסמים. המאשימה התנגדה לכך. אף על פי כן, בית המשפט הזמין תסקיר לבחינת אפשרות לשילוב הנאשמת בקהילה טיפולית סגורה. התסקיר הראשון שהוגש בעניין ביום

30.8.2015 ציין כי שירות המבחן התרשם ממוטיבציה נמוכה וחיצונית להשתלבות בתהליך טיפולי לגמילה מסמים ולפיכך שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית. למרות זאת, נוכח דבריה של הנאשמת לפניי בדיון לאחר מכן לפיה היא מעוניינת מאוד בתהליך טיפולי ומבקשת להשתלב בקהילה לנשים בלבד, נשלחה הנאשמת שוב לשירות המבחן על מנת לבחון אפשרות לשילובה כאמור. בתסקיר הנוסף שהוגש ביום 18.10.2015 דיווח שירות המבחן כי הנאשמת מגלה אמביוולנטיות ביחס למצבה ולהערכת שירות המבחן היא מבטאת רצון לשינוי ושיקום שמונע בעיקר מתוך תקווה לשמש כהורה לבנה בעתיד, בלא מוטיבציה פנימית וכוחות מספיקים לשינוי. עם זאת, נוכח החלטת בית המשפט בחן שירות המבחן בשנית את האפשרות לשילוב הנאשמת בקהילה סגורה ותיאם הליך קבלה בקהילת "דרך אריאלה" לטיפול בנשים מכורות בסמים. לאחר מספר תסקירים שנגעו למועדי הריאיון בקהילה, התקבל ביום 15.12.2015 תסקיר שדיווח כי הנאשמת נמצאה מתאימה לטיפול במסגרת קהילת "דרך אריאלה". בהתאם לכך, הוריתי ביום 23.12.2015 על כך ששב"ס יוביל את הנאשמת לקהילת דרך אריאלה ביום 27.12.2015.

ביום 7.2.2016 התקבל תסקיר דחוף משירות המבחן שעדכן כי נוכח בעיות התנהגות קשות וחריגות של הנאשמת והפרת תנאי המקום בקהילה, הוחלט להפסיק באופן מיידי את הטיפול בקהילה. בהמשך לאותו תסקיר, הוריתי על השבת הנאשמת למעצר בו היתה נתונה טרם היציאה לקהילה.

בהמשך לכל אלה הוגש תסקיר מעדכן וכן נשמעו טיעונים לעונש.

תסקירו המעדכן של שירות המבחן

3. התסקיר המעדכן מיום 11.2.2016 הוגש בהמשך למכלול התסקירים עליהם עמדתי בפסקה 2 לעיל. בתסקיר המעדכן צוין כי מדו"ח מסכם שהתקבל מהגורמים המטפלים בקהילת "דרך אריאלה" עלה כי ירדנה החלה את הטיפול בקהילה ביום 27.12.2015 וכי ביום 7.2.2016 הוחלט לסיים את הטיפול עקב בעיות משמעת חוזרות ונשנות, אי קבלת סמכות של הצוות הטיפולי ויצירת פחד בקרב קבוצת המטופלות, כמפורט בתסקיר. שירות המבחן ציין כי הוא מתרשם מכך שלנאשמת קשיים להתמיד בהליכי טיפול על אף הזדמנויות שניתנו לה. צוין כי הנאשמת מתקשה להתנתק מדפוסי התנהגות וחשיבה עברייניים שסגלה לעצמה לאורך השנים, וההערכה נותרה כי אין לנאשמת מוטיבציה פנימית וכוחות מספיקים לשינוי, כך שקיים סיכון להישנות ביצוע העבירות בעתיד. בהתחשב בכל אלה המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית ממשית, ונמנע מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינה של הנאשמת.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה, עו"ד אריה ברנד, טען כי מתחם העונש ההולם לגבי שני האישומים יחדיו, נע ממספר חודשי מאסר בפועל ועד 12 חודשי מאסר בפועל. בנסיבות העניין, נוכח כישלון תהליך השיקום ונוכח עברה הפלילי של הנאשמת, עתר ב"כ המאשימה להטיל על הנאשמת 10 חודשי מאסר בפועל בגין תיק זה וכן להפעיל את שני המאסרים המותנים במצטבר זה לזה ובמצטבר לעונש שייגזר, כך שסך הכל

יוטלו עליה 20 חודשי מאסר בפועל.

5. ב"כ הנאשמת, עו"ד חגית רייזמן, טענה כי מתחם העונש ההולם לגבי שני האישומים נע ממאסר על תנאי ועד מספר חודשים. בנסיבות העניין, עתרה הסנגורית להסתפק בתקופת המעצר של הנאשמת עד כה שמשכה כ- 6.5 חודשים, וכן להפעיל את שני המאסרים המותנים בחופף זה לזה, וכן חלקם בחופף וחלקם במצטבר לעונש בתיק זה, כך שבסך הכל יגזר על הנאשמת עונש שלא עולה על 9 חודשי מאסר בפועל.

הנאשמת בדבריה לפניי הקריאה דברים שרשמה מבעוד מועד בכתב ידה (ע/1) לגבי השתלשלות העניינים והפסקת הטיפול בקהילה הסגורה. כמו כן, ביקשה הנאשמת להדגיש כי לעונש שיגזר עליה ישנן השלכות לא רק עליה אלא גם על בנה ועל אמה המבוגרת.

ריבוי עבירות - הערה מקדימה

6. כתב האישום המתוקן שבעובדותיו הודה הנאשמת מחזיק שני אישומים, ובמסגרתו הורשעה הנאשמת ב- 3 עבירות. שני האישומים מתייחסים לעבירות דומות שבוצעו כמסכת עבריינית אחת בהפרש של 5 דקות, באותו רחוב בירושלים, ותוך מעורבות של אותו חבר. בהתחשב בכך אני סבורה כי שני האישומים מהווים אירוע אחד לצורך קביעת מתחם ענישה הולמת בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. שני הצדדים החזיקו אף הם בעמדה זו בטיעוניהם לפניי.

מתחם העונש ההולם

7. לפי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

8. **בכל הנוגע לערכים המוגנים** - עבירות של התפרצות לרכב וגניבה מרכב פוגעות בזכות הקניין של בעל הרכב וכן בפרטיותו ובתחושת הביטחון האישי.

בחינת נסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן מלמדת כי הנאשמת פרצה לתוך שני רכבים שונים בהפרש של דקות בודדות וזאת תוך מעורבות של אדם נוסף המהווה נסיבה מחמירה. מרכב אחד אף גנבה צרורות מפתחות, פנקסי רישום ומשקפי שמש. לצד זאת, יוער כי מעובדות כתב האישום לא עולה גרימת נזק לרכב עצמו. כמו כן, יודגש כי אין מדובר בעבירה של גניבת רכב אלא פריצה לתוך רכב ובמקרה אחד גניבה מתוכו.

בכל הנוגע לענישה הנוהגת - עבירה של התפרצות לרכב בכוונה לבצע גניבה הינה עבירת פשע

שהעונש המרבי הקבוע לצדה בחוק הוא מאסר 7 שנים. העבירה של גניבה מרכב והתפרצות לרכב ללא כוונת גניבה הינן עבירות עוון. בחינת הענישה הנוהגת מעלה כי רמת הענישה בגין עבירות אלה מושפעת מנסיבות ביצוע העבירה תוך הבחנה בין התפרצות לרכב שאינה מבוצעת לצורך גניבת הרכב עצמו (כפי שאירע במקרה דנן), לבין התפרצות לרכב לצורך גניבת הרכב (שבדרך כלל נחשבת מעשה חמור יותר). רמת הענישה נעה ממאסרים בפועל קצרים (לעיתים בעבודות שירות) ועד עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. אני מפנה בעניין זה לאסמכתאות מהפסיקה המוזכרות בת"פ (ירושלים) 56919-03-14 **מדינת ישראל נ' שלודי** (31.12.2014), בסוף פסקה 9 שם.

9. בהתחשב בכל אלה ובהתחשב בעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה, **אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בגין שלוש העבירות בהן הורשעה הנאשמת במסגרת שני האישומים בכתב האישום המתוקן, נע ממספר בודד של חודשי מאסר בפועל** (אשר במקרים מתאימים ניתן לרצותם בעבודות שירות לתקופה המקסימלית הקבועה בחוק או קרוב לכך) **ועד 12 חודשי מאסר בפועל**.

10. נוכח העובדה כי הניסיון לשלב את הנאשמת בהליך טיפולי כשל, אינני רואה לסטות ממתחם הענישה ההולמת לקולא, ואף אינני רואה לסטות ממנו לחומרא.

העונש המתאים

11. לצורך גזירת העונש בגדריו של מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40א לחוק העונשין:

לזכות הנאשמת, שקלתי את ההודאה ואת נטילת אחריות. כמו כן, שקלתי את הנסיבות האישיות כפי שפורטו בין היתר בתסקיר הראשון שהוגש לעיוני ביום 30.8.2015, לרבות התנאים הקשים בהם גדלה הנאשמת, גילה של הנאשמת (47), וכן העובדה שבנה של הנאשמת אינו בחזקתה ואמה אישה מבוגרת וחולנית. כמו כן, שקלתי את העובדה שהנאשמת היתה עצורה בתיק זה עד היום כ- 6.5 חודשים וכן שהתה בקהילת בית אריאלה כחודש וחצי. לטענת הנאשמת, היא נקיה מסמים מזה כ- 7 חודשים.

לחובת הנאשמת, שקלתי את הנתונים הבאים: ראשית, עיון בגיליון הרישום הפלילי של הנאשמת מעלה כי לחובתה שתי עשרה הרשעות קודמות מתוכן עשר הרשעות שטרם התיישנו, וזאת בגין שלל עבירות של רכוש, אלימות וסמים. עיון בתיקים הקודמים של הנאשמת מעלה כי לא פעם קיבלה הנאשמת הזדמנות כדי להשתקם. כך למשל בשנת 2010 הורשעה הנאשמת בשורה ארוכה של עבירות רכוש ואלימות ונגזר עליה בגין צו מבחן לשנה. כמו כן, במסגרת הרשעתה האחרונה של הנאשמת בת"פ 8596-07-14 נגזר על הנאשמת עונש עליו הסכימו הצדדים בהסדר טיעון סגור בעבירות דומות לאלה שלפניי. כב' השופט קורנהאוזר שגזר את הדין באותו תיק ציין בגזר הדין כי ההסדר "מקל מעט" עם הנאשמת ובכל זאת ראה לכבד את הסדר הטיעון. הנה כי כן, הנאשמת זכתה בעבר לעונשים שהקלו עימה. אף על פי כן, שבה וביצעה את העבירות בהן הורשעה לפניי ואף שני מאסרים מותנים שתלויים

ועומדים נגדה לא הרתיעו אותה מלשוב על מעשיה. זאת, בין היתר עקב התמכרות לסמים ועקב דפוסים עברייניים עליהם עמדה שירות המבחן בתסקיריו.

שנית, בית משפט זה נהג באורך רוח עם הנאשמת ואפשר לה להשתלב בקהילה טיפולית נשית כפי שהיא עצמה ביקשה. זאת בתקווה להוציא את הנאשמת ממעגל הסמים והעבריינות בהם היא נמצאת מזה שנים ארוכות. למרבה הצער, הקהילה הטיפולית החליטה לסיים את התהליך השיקומי של הנאשמת עקב סיבות שפורטו בהרחבה בתסקיר. בדבריה של הנאשמת לפני ובמכתב שהקריאה עולה כי לטענתה סיום הטיפול היה לא מוצדק. על כך אשיב כי חבל שהנאשמת אינה משכילה לנצל את ההזדמנויות שניתנות לה ולהפנים כי האחריות על מעשיה ועל חייה נמצאת בידיה ולא בסביבה החיצונית לה. מכל מקום, נוכח כישלון ההליך הטיפולי, אין לפני אופק טיפולי בנאשמת. הערכת שירות המבחן הוא כי אין לנאשמת מספיק כוחות כדי לנהל אורח חיים מאוזן ונורמטיבי וכי קיים סיכון להישנות ביצוע העבירות. הערכה זו על רקע התנהלות הנאשמת בכללותה, מצדיקה הטלת עונש מוחשי ומרתיע על הנאשמת.

שלישית, ניתן משקל לצורך לא רק בהרתעת הנאשמת, אלא גם בהרתעת הרבים מפני ביצוע העבירות מהסוג הנדון בהיותן קלות לביצוע וקשות לחשיפה.

12. באיזון בין מכלול השיקולים, אני רואה להשית על הנאשמת עונש מעל הרף הבינוני של המתחם שנקבע. אשר למאסרים המותנים בני ארבעה ושישה חודשים - אראה לחפוף אותם זה לזה. נוכח מכלול השיקולים לקולא ולחומרה אראה להפעיל מקצתם בחופף ורובם במצטבר לעונש שייגזר בתיק זה.

סוף דבר

13. נוכח מכלול השיקולים שפורטו, אני גוזרת על הנאשמת כדלקמן:

א. 9 חודשי מאסר בפועל, בניכוי מכלול ימי המעצר בתיק זה.

ב. המאסרים המותנים בני 4 ו- 6 חודשים שהוטלו על הנאשמת בת"פ 8596-07-14 בבית משפט השלום בירושלים יופעלו בחופף זה לזה, וכן 4 חודשים במצטבר לעונש שנגזר בפסקה א' לעיל וחודשיים בחופף לו.

סך הכל תרצה הנאשמת 13 חודשי מאסר בפועל, בניכוי מכלול ימי המעצר בתיק זה.

ג. מאסר על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירת רכוש מסוג עוון (למעט החזקת רכוש החשוד כגנוב).

ד. מאסר על תנאי של 7 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירת רכוש מסוג פשע.

המזכירות תשלח העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ה' אדר א' תשע"ו, 14 פברואר 2016, במעמד הצדדים.